

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Pavlou Peltrámovou ve věci žalobce: D [redacted], a.s., IČO: [redacted], se sídlem [redacted], právně zastoupeného Mgr. Ing. Antonínem Továrkem, advokátem se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 1844/28, proti žalovanému: Ing. T [redacted] C [redacted], nar. [redacted], bytem [redacted], právně zastoupenému Mgr. Danielem Tetzeliem, advokátem se sídlem Praha 4 - Podolí, Vápencová 569/13,
- o zaplacení částky 1,741.585 Kč s příslušenstvím,

t a k t o :

I.

Žaloba, kterou se žalobce domáhal na žalovaném zaplacení částky 1,741.585 Kč s úrokem z prodlení ve výši stanovené dle nařízení vlády č. 142/1994 Sb., ve znění pozdějších předpisů, z této částky za období od 11.6.2013 do zaplacení, se zamítá.

II.

Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradu nákladů řízení částku 75.504 Kč k rukám právního zástupce žalovaného Mgr. Daniela Tetzeli, advokáta se sídlem Praha 4 - Podolí, Vápencová 569/13, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal dne 26.3.2015 k nalézacímu soudu návrh, kterým požadoval, aby bylo žalovanému uloženo zaplatit žalobci částku 1,741.585 Kč s příslušenstvím. Žalobce návrh zdůvodnil tak, že dne 24.5.2011 byl Krajskému soudu v Českých Budějovicích doručen

dlužnický insolvenční návrh společnosti H [redacted] s.r.o., IČO [redacted], se sídlem [redacted], kdy na základě tohoto návrhu bylo tímto soudem zahájení insolvenčního řízení oznámeno usnesením ze dne 24.5.2011 pod č.j. KSCB 25 INS [redacted]/2011-A-5. Krajský soud v Českých Budějovicích usnesením ze dne 29.7.2011 rozhodl o zjištění úpadku společnosti H [redacted] s.r.o., o prohlášení konkursu na její majetek a o jmenování osoby insolvenčního správce Mgr. Vladimíra Turoně. Účinky rozhodnutí o úpadku a účinky prohlášení konkursu tak nastaly dne 29.7.2011 v 9:19 hodin. Insolvenční soud současně vyzval věřitele dlužníka k přihlášení jejich pohledávek, a to ve lhůtě do 28.8.2011. Žalobce dne 23.8.2011 podal do insolvenčního řízení dlužníka přihlášku své pohledávky v celkové výši 1,741.585 Kč, která byla vedena pod pořadovým číslem 17, a která byla na přezkumném jednání konaném dne 7.10.2011 zjištěna v plné výši. Dne 4.2.2013 bylo insolvenčním soudem vydáno usnesení, kterým rozhodl o zrušení konkursu na majetek, když pro uspokojení věřitelů byl majetek úpadce zcela nepostačující. Vzhledem k této skutečnosti uvedl, že neobdrží žádný z přihlášených věřitelů úpadce na uspokojení svých pohledávek za úpadcem ničeho. Žalobce tedy dovodil, že žalovaný, jakožto statutární orgán dlužníka, v rozhodném období se dopustil porušení povinnosti podat insolvenční návrh jménem dlužníka a v důsledku tohoto porušení vznikla žalobci škoda dle § 99 odst. 2 insolvenčního zákona. Žalobce dále uvedl, že má za to, že dlužník se v úpadku nacházel i v době předcházející prohlášení úpadku soudem, a to minimálně od konce roku 2008, o čemž svědčí mimo jiné údaje z účetních uzávěrek dlužníka za roky 2007 a 2008. Žalobce se domnívá, že dlužník se nacházel v úpadku ve formě platební neschopnosti nejméně již od 15.8.2008, neboť věřitel č. 25 a č. 10 za ním evidovali své pohledávky a dlužník měl tedy více věřitelů a jejich peněžité pohledávky nebyly plněny po dobu delší tří měsíců po lhůtě splatnosti. Dle úplného výpisu z obchodního rejstříku dlužníka byl jediným jednatelem v období od 22.10.2007 do 21.9.2009 žalovaný, který byl ve smyslu insolvenčního zákona povinen podat insolvenční návrh, a to bez zbytečného odkladu po té, co se o úpadku dozvěděl nebo při náležité pečlivosti dozvědět mohl. Jelikož tak žalovaný neučinil, porušil svoji povinnost dle § 98 odst. 1 ve vazbě na § 98 odst. 2 insolvenčního zákona podat dlužnický insolvenční návrh bez zbytečného odkladu po té, co se dozvěděl, a nebo při náležité pečlivosti měl dozvědět, o úpadku dlužníka, ačkoliv naplnění znaků úpadku, a to v obou jeho formách musel vědět již minimálně od konce roku 2008. Vzniklá škoda spočívá v rozdílu v insolvenčním řízení zjištěnou výši pohledávky přihlášené věřitelem z uspokojení, tedy částkou 1,741.585 Kč a částkou, kterou věřitel v insolvenčním řízení na uspokojení této pohledávky obdržel, a která je nulová. Výši škody žalobce vzniklé porušením povinnosti žalovaným činí tedy částku 1,741.585 Kč. Dále uvedl, že dlužník ve svém insolvenčním návrhu ze dne 24.5.2011 přiložil mimo jiné seznam majetku, jehož tržní hodnota byla ke dni 21.9.2009 stanovena na částku 2,242.000 Kč. Insolvenční správce však ve své správě o stavu insolvenčního řízení ze dne 4.10.2011 uvádí, že mu jednatel dlužníka nepředal žádný majetek ani účetnictví a sdělil, že dle jeho názoru největší část majetku dlužníka odvedl právě žalovaný společně s bývalým účetním dlužníka panem A [redacted] P [redacted] a zbylý majetek dlužníka měl být dle jednatele M [redacted] V [redacted] rozkraden neznámým pachatelem. Je tedy zřejmé, že schopnost dlužníka uspokojit své věřitele v insolvenčním řízení zahájeném dnem 24.5.2011 byla již od počátku ve své podstatě vyloučena. Žalobce se domnívá, že kdyby byl insolvenční návrh dlužníkem či žalovaným podán už na počátku roku 2009 byla by pohledávka žalobce uspokojena více než z 50%. Žalobce žalovaného vyzval k náhradě způsobené škody písemnou výzvou dne 4.6.2013, na kterou žalovaný odpověděl dopisem ze dne 19.6.2013, ve kterém uvedl, že požadovaný nárok žalobce neuznává.

Žalovaný se k návrhu žalobce písemně vyjádřil tak, že uplatněné nároky žalobce neuznává, a to ani z části. Vznese námitku promlčení a navrhl zamítnout žalobu v plném rozsahu a uložit žalobci nahradit žalovanému náklady řízení.

Z údajů veřejně dostupných v insolvenčním rejstříku vedeného u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. KSCB 25 INS [REDAKCE]/2011 soud zjistil tyto skutečnosti: Ze zprávy insolvenčního správce o jeho dosavadní činnosti ze dne 4.10.2011 soud zjistil, že do insolvenčního řízení se přihlásilo celkem 27 nezajištěných věřitelů s pohledávkami v celkové výši 5,323.009,24 Kč. Dále insolvenční správce uvedl, že dlužník ukončil v prosinci roku 2009 podnikatelskou činnost, v lednu 2010 byly ukončeny pracovní poměry dlužníkůvých zaměstnanců a v současné době dlužník již žádnou podnikatelskou ani jinou činnost nevyvíjí. Jelikož tedy dlužníkův podnik více jak rok a půl není provozován, nelze jej ani využít pro uspokojení věřitelů. Dlužník nevlastní žádný nemovitý majetek a movitý majetek, který byl uveden v insolvenčním návrhu a jeho přílohách nebyl dosud insolvenčnímu správci předán a existuje důvodná obava, že byl zcizen. Ze soupisu majetkové podstaty ze dne 4.10.2011 soud zjistil, že majetek dlužníka je celkem 0 Kč. Z končené zprávy insolvenčního správce ze dne 29.10.2012 soud zjistil, že příjmy dlužníka jsou celkem 22.800 Kč, z toho zpeněžení nezajištěného majetku částka 2.800 Kč a záloha na náklady insolvenčního řízení 20.000 Kč s tím, že byl zpeněžen veškerý majetek zapsaný do soupisu majetkové podstaty a z přehledu výdajů je zřejmé, že v průběhu řízení nedošlo k žádnému plnění zajištěným věřitelům, výdaje jsou celkem 82.424,60 Kč. Z finančního výsledku pak vyplývá, že mezi nezajištěné věřitele má být v rámci rozvrhu rozdělena částka ve výši 0 Kč. Na základě těchto údajů insolvenční správce navrhl insolvenčnímu soudu, aby vydal složenou zálohu ve výši 20.000 Kč insolvenčnímu správci, schválil konečnou zprávu a vyúčtování a dále aby rozhodl o zrušení konkursu z důvodu, že pro uspokojení věřitelů je majetek dlužníka zcela nepostačující. Z detailu insolvenčního řízení dlužníka H [REDAKCE] s.r.o. soud zjistil, že dne 6.10.2011 byla zveřejněna zpráva insolvenčního správce o stavu řízení. Dnem 1.11.2011 byl zveřejněn protokol z přezkumného jednání. Pak následovaly zprávy insolvenčního správce o stavu řízení a to dne 4.1.2012, 22.5.2012 a 3.9.2012. Dne 30.10.2012 byla zveřejněna konečná zpráva. Následujícího dne byla zveřejněna vyhláška o konečné zprávě a 7.12.2012 bylo vydáno usnesení o schválení konečné zprávy, které bylo zveřejněno a nabylo právní moci dne 7.12.2012. Usnesení o zrušení konkursu bylo zveřejněno dne 13.2.2013 a nabylo právní moci dne 27.3.2013.

Soud neprováděl další důkazy navržené žalobcem, neboť jejich provedení s ohledem na námitku promlčení vznesenou žalovaným považoval za nadbytečné.

Podle § 99 zákona č. 182/2006 Sb., insolvenčního zákona (dále jen IZ) osoba, která v rozporu s ustanovením § 98 nepodala insolvenční návrh, odpovídá věřiteli za škodu nebo jinou újmu, kterou způsobí porušením této povinnosti. Škoda nebo jiná újma podle odstavce 1 spočívá v rozdílu mezi v insolvenčním řízení zjištěnou výší pohledávky přihlášené věřitelem k uspokojení a částkou, kterou věřitel v insolvenčním řízení na uspokojení této pohledávky obdržel. Osoba uvedená v odstavci 1 se odpovídá za škodu nebo jinou újmu podle odstavce 2 zproští, jen prokáže-li, že porušení povinnosti podat insolvenční návrh nemělo vliv na rozsah částky určené k uspokojení pohledávky přihlášené věřitelem v insolvenčním řízení, nebo že tuto povinnost nesplnila vzhledem ke skutečnostem, které nastaly nezávisle na její vůli a které nemohla odvrátit ani při vynaložení veškerého úsilí, které lze po ní spravedlivě požadovat.

Podle § 106 odst. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (dále jen OZ) právo na náhradu škody se promlčí za dva roky ode dne, kdy se poškozený dozví o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá. Nejpozději se právo na náhradu škody promlčí za tři roky, a jde-li o škodu způsobenou úmyslně, za deset let ode dne, kdy došlo k události, z níž škoda vznikla; to neplatí, jde-li o škodu na zdraví.

Soud se nejprve zabýval vznesenou námitkou promlčení. Běh promlčecí doby není bezprostředně vázán na skončení insolvenčního řízení (srov. § 37 odst. 4 IZ). Ztráta pohledávky věřitele je škodou a vzniká, jestliže se jeho pohledávka vůči dlužníkovi stala objektivně nevymahatelnou. Věřitel, kterému je již v průběhu insolvenčního řízení zřejmé, že jeho zjištěná pohledávka nebude v průběhu insolvenčního řízení zcela uspokojena, a který je přesvědčen o tom, že osoby oprávněné jednat jménem dlužníka porušily svou povinnost podat návrh na zahájení insolvenčního řízení, se mohou cestou podáním návrhu na náhradu škody takto vzniklé u obecného soudu vůči těmto osobám. V pozdějších fázích insolvenčního řízení (po rozhodnutí o úpadku dlužníka) insolvenčnímu věřiteli nic nebrání v tom, aby podal u příslušného soudu žalobu o náhradu škody nebo jiné újmy a případně ji spojil s návrhem na nařízení téhož předběžného opatření podle § 102 o.s.ř. Soud v řízení ověřil, že již v průběhu insolvenčního řízení bylo zřejmé, že pohledávka žalobce nebude uspokojena (protokol o přezkumném jednání dne 7.10.2011, zpráva insolvenčního správce ze dne 4.10.2011 včetně soupisu majetkové podstaty, konečná zpráva ze dne 29.10.2012, usnesení o schválení konečné zprávy), a rovněž bylo ověřeno, že žalobce již v průběhu řízení mohl důvodně předpokládat, že žalovaný mohl porušit povinnost podat návrh zahájení na insolvenční řízení (tvrzení žalobce, že dlužník se v úpadku nacházel i v době předcházející prohlášení úpadku soudem, a to minimálně od konce roku 2008, s odkazem na účetní uzávěrky dlužníka za roky 2007 a 2008). Soud dospěl k závěru, že prvním dnem, kdy se žalobce mohl svého práva domáhat u soudu, je den rozhodnutí, resp. zveřejnění usnesení o schválení konečné zprávy, tj. den 7.12.2012. Promlčecí doba tak uplynula dnem 7.12.2014. I kdyby soud vyšel z toho, že prvním dnem, kdy se žalobce mohl svého práva domáhat u soudu, je den zveřejnění rozhodnutí o zrušení konkursu (srov. § 71 odst. 1 a 2 IZ), tj. den 13.2.2013, popř. doručením tohoto rozhodnutí žalobci, nikoliv však den právní moci tohoto rozhodnutí, i tak by bylo jeho právo na náhradu škody promlčeno. Promlčecí doba by uplynula dnem 13.2.2015. Žalobce nárok na odměnu uplatnil až podáním žaloby dne 26.3.2015, tj. po uplynutí dvouleté promlčecí doby. Nárok žalobce k námitce promlčení vznesené žalovaným shledal soud promlčeným, a proto návrh v celém rozsahu zamítl a nezabýval se věcně oprávněností nároku žalobce.

Vzhledem k výše uvedenému soud žalovanému, který byl ve věci zcela úspěšný, přiznal dle § 142 odst. 1 o.s.ř. právo na náhradu nákladů dle obsahu spisu v celkové částce 75.504,- Kč, představované náklady právního zastoupení, které sestávají z odměny za zastupování advokátem ve výši 61.200,- Kč dle § 7 bod 6 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění vyhl. č. 120/2014 Sb. za 4 právní úkony – příprava a převzetí, sepis vyjádření ze dne 2.7.2015, podání ze dne 25.4.2016 a účast na jednání dne 29.4.2016 (1 právní úkon po 15.300,- Kč), dále paušální náhrady hotových výdajů advokáta v celkové výši 1.200,- Kč za 4 právní úkony po 300,- Kč dle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění vyhl. č. 120/2014 Sb. Dohromady tedy částka 62.400,- Kč, zvýšená o částku 13.104,- Kč, odpovídající 21% dani z přidané hodnoty dle § 137 odst. 3 o.s.ř. ve spojení s § 151 odst. 2 o.s.ř., neboť advokát prokázal, že je plátcem DPH. V souladu s § 160 odst. 1 část věty před středníkem o.s.ř. pak soud stanovil lhůtu k plnění v trvání tří dnů od právní moci rozsudku. Ve smyslu § 149 odst. 1 o.s.ř. je žalobkyně povinna zaplatit náhradu nákladů řízení k rukám advokáta, který žalovaného v řízení zastupoval (výrok II.).

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku l z e podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Krajského soudu v Praze, se sídlem nám. Kinských č. 5, 150 75 Praha 5.

Nesplní-li povinný dobrovolně svoji povinnost uloženou mu tímto rozhodnutím, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí nebo návrh na nařízení exekuce.

V Praze dne 29. dubna 2016

Mgr. Pavla Peltrámová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Martina Kuceková